

SPOJ NÁS V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ SPIRITUALITY

DAROVAT SI VZÁJEMNĚ NAPROSTO VŠE

Milá schönstattská rodino, v minulém měsíci jsme prožili letnice. S Pannou Marií si vyprošovali dary Ducha svatého pro náš život i schopnost věrohodně svědčit o Kristu. Aby naše svědectví bylo opravdu věrohodné, je nejprve třeba se ze všech sil snažit podle něj také žít. Tedy žít láskou. Tomu nás chce Panna Maria učít v Úmluvě lásky. „Nic bez Tebe, nic bez nás.“

Každá skutečná láska žije ze vzájemnosti. Láska chce obdarovávat a tak je znovu obdarována. Skutečná láska zná vzájemnou výměnu stran a zájmů. V následujícím textu z řady mariánských kázání k roku 1954 v Milwaukee P. Kentenich názorně objasňuje myšlenku, která platí pro

zasvěcení: Co je moje, je tvoje, a co je tvoje, je moje. Tam, kde se tato vydanost žije se vši vážností a kde se Panně Marii dává všechno, vidí zakladatel uskutečnění toho, co vyjadřuje slovem „kapitál milosti“. Všechno se stává obdarováním a darem, takže se také vše může stát v Kristu všem požehnáním a milostí.

P. Kentenich v schönstattské spiritualitě rozvíjí a konkretizuje do praktického života to, co je hlubokou tradicí církve. Jak naše spiritualita koresponduje s touto tradicí je krásně vidět ve slovech papeže Pia XII., která ve svém kázání P. Kentenich cituje. Krásně zde vynívá realita skutečně

lásky. Nejde jen od druhého brát, užívat si s ním jen to krásné. To nejkrásnější je dokázat se vzájemně nést, vážit si druhého, nasadit se jeden pro druhého. Možná ty nejkrásnější chvíle mohou být, když vzájemně vytrváme a stojíme si po boku v tom nejtěžším. Tedy nést a mít účast nejen na vzájemných radostech, ale také bolestech. Darovat si navzájem nejen vše, co máme, ale především sebe sama, jak se to v malém zasvěcení modlíme.

*Ted' již ale předávám slovo
P. Kentenichovi:*

Oba partneři současně říkají: Co je tvoje, je moje. A co je moje, je tvoje. Panna Maria nám dává všechno, co má: Dítě ve své náručí, kterému darovala celou svou lásku. Klade to současně do našeho srdce a utváří nás podle svého obrazu. Vkládá nám „Ave“ do uší, „Magnifikat“ a „Ecce ancilla Domini“ (Lk 1,38) na rty. To znamená, činí nás ve všem podobné jí samé. Vyprošuje nám jazyky Ducha nad hlavou, díky nimž říkáme v Duchu svatém: „Abba, Otče! (Řím 8,15).“ Nabízí nám sedminásobný meč ve svém srdci, bez nějž nemůžeme být přetvoření a - jak je to smyslem našeho života - být připodobněni Ukřižovanému. A konečně nám propůjčuje paži své

přímluvné všemohoucnosti, která nás uschopňuje, abychom v plné důvěře uplatňovali všechny své nároky lásky a podíleli se na její „všemohoucnosti“. Zato očekává, že se jí dáme bezvýhradně k dispozici se vším, co jsme a co máme. Naše oči, naše uši, naše ruce, krátce všechny naše vnitřní i vnější smysly patří jí. Nedopřeje si odpočinku, dokud se nestanou Mariinými rukama, Mariinými ušima a Mariinými očima a nebudou sloužit jejímu poslání pro Boží království. My se jí darujeme zcela a úplně, se všemi schopnostmi těla a duše a s hodnotou svých dobrých činů. Dokonce i svůj pozemský majetek používáme jen v závislosti na ní a ve smyslu jejího a našeho poslání.

To, co tím myslíme, jsme si zvykli nazývat „příspěvky do kapitálu milosti“. Platí zde slova: Totum pro toto - všechno za všechno. Všechno patří jí. Všechno smí a má použít pro vykoupení světa. Přitom nás vede tichá prosba a důvěřivá naděje, že se usadí zde ve svatynce a bude americký národ (*pozn.: kázání se uskutečnilo v Americe v Milwaukee jinak by P. Kentenich jistě užil jinou národnost*) vychovávat, používat a vést ke svému velkému světovému poslání, nebo - abych opakoval slova, která použil Plus XII. v jednom dopise

polským biskupům - že zde postaví svůj stan, „kde se její obraz bude usmívat v mateřském gestu na prosící zástupy věřících“.

Zasvěcení nás nečiní měkkými a sebestřednými, úzkoprsými a omezenými. Tak rozumíme napomenutí Pia XII.: „Mariánská úcta... nesmí být úcta vedená sobeckými zájmy, která vidí Pannu Marii jen jako všemocnou prostřednici dobrých skutků a sice většinou dobrých skutků pozemského a dočasného řádu věcí. Také ji nesmíme používat jako polštář k odpočinku nebo jako pojistku, o níž doufáme, že díky ní oddálíme nebo odstraníme ze svého života kříž: zkoušky, námahu, zneuznání a utrpení vůbec. Také to nesmí být úcta, která nachází zalíbení v sentimentálních pocitech a útěchách nebo jejíž nadšení pohasne rychle jako oheň ze slámy. Dále to nesmí být úcta - jakkoli svatá -, která se omezuje jen na vlastní duchovní dary, které lze od Panny Marie očekávat... Kdo chce být skutečným Mariiným dítětem a rytířem Panny, nesmí se spokojit jen s tím, že bude Panně Marii prokazovat úctu. Musí jí být úplně k dispozici, a to ve všem. Musí se stát jejím strážcem, obhájcem jejího jména a zastáncem jejích nebeských milostí a předností. Musí vzít její věc

za svou a ve skupince svých bratří - to znamená mezi bližními - uvádět ve známost Mariiny milosti a nebeské přednosti a slávu. Musí bojovat bez přiměří pod vedením Panny Marie, která zvítězila nad všemi herezemi světa."

Z: J. Kentenich, Siebte Predigt, Unser persönliches Marienbild im Spiegel des göttlichen Marienbildes - Die Marienweihe, Milwaukee 1954 (Sedmé kázání, Náš osobní obraz Panny Marie v zrcadle božského obrazu Panny Marie - zasvěcení Panně Marii)

Následující otázky nám mohou pomoci zamyslet se nejen nad našimi vztahy nadpřirozenými, ale také těmi přirozenými v rodině či k lidem, kteří nám jsou nějak blízcí nebo za které vnímáme zodpovědnost:

- 1. Nakolik jsem schopný být s druhým nejen v tom krásném, ale i těžkém?*
- 2. Přicházím k druhým častěji s prosbou o pomoc či touhou se svěřit, či jim přicházím pomoci, potěšit je, naslouchat jim?*
- 3. V čem se cítím druhými obdarovávan? Čeho si zvláště cením a jsem za to opravdu vděčný?*
- 4. Čím se snažím obdarovávat já*

druhé? Kde je to pro mne snadnější a daří se mi to lépe a kde je to naopak zatím hodně těžké?

5. Co by pro mne mohlo ještě znamenat dát vše? Jaké další oblasti by to mohlo zahrnovat?

6. V letním období dovolených je velká příležitost prohloubit i vztahy v rodině či s lidmi, které mi jsou blízcí či za které cítím zodpovědnost. Na co bych se rád zaměřil ve vzájemném obdarovávání?

7. Co jsem si uvědomil pro své vztahy jak s bližními, tak s P. Marií a Bohem skrze tento text P. Kentenicha?

Tento text a naše zamyšlení nad otázkami nám může vrhnout nové světlo na naše „malé zasvěcení“ - stručné a přitom obsahující to centrální pro život lásky ve vzájemném obdarování. Můžeme se ji nyní společně - i na dálku - pomodlit:

Maria, Matko má, Královno, tobě se úplně obětuji. Na důkaz své oddanosti, zasvěcuji ti dnes své oči, své uši, svá ústa, své srdce, sebe samého docela. Protože náležím tobě, dobrá Matko, chraň, vychovávej a používej mne. Jsem tvé dítě a tvé vlastnictví. Amen

Milá schönstattská rodino, přeji Vám krásné prožití léta a dovolených. Ať se Vám podaří odpočinout si, ale hlavně prožít krásné chvíle s blízkými i P. Marií a Bohem. Také Vám ale přeji, abyste se nevyhýbali výzvám a mohli na nich růst v lásce a mohli zažít, čeho všeho jste ještě schopni. S P. Marií je často možné i to „nemožné“.

To Vám vyprošuji v modlitbě a zvláště 18. v měsíci, kdy se spojujeme v obnovení úmluvy lásky.

Na dálku Vám vyprošuji Boží požehnání, váš, P. Daniel Bořkovec

Použitý text i další zajímavé texty k úmluvě lásky najdete v knize Petr Wolf: Tvá úmluva naše poslání - Úmluva lásky - vybrané texty P. Josefa Kentenicha.

V roce 2015 vydal Institut schönstattských rodin. ISBN 978-80-905780-3-6

Citovaný text je ze s. 108-110.

Vydává Schönstattské hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku Spoj nás v úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz.